

Tove Videbæk (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører på området ikke kan være til stede, skal jeg på Kristeligt Folkepartis vegne meddele, at vi går positivt ind i udvalgsarbejdet omkring dette lovforslag.

Erhvervsministeren (Pia Gjellerup):

Med hr. Flemming Hansens ord vil jeg også betegne forslaget: Det er ikke stort, det er ikke opsigtsvækkende. Det er det ikke. Det er heller ikke det, som fru Mariann Fischer Boel fik sagt det, der sætter turbo på dannelsen af autoriserede markedspladser.

Men det er et lille, præcist forslag, som skal være med til at fjerne noget, der kan opleves som hindring for at få skabt de autoriserede markedspladser, som hviler på det lovmæssige fundament, der ligger i børslovgivningen. Det er også dér, der vil være en del svar på det, hr. Søren Kolstrup på hr. Frank Aaens vegne meddelte som problemstillinger, Enhedslisten kunne se i forhold til forskellige ansvarsområder, som var knyttet til den autoriserede markedsplads.

Jeg kan i øvrigt også henvise til, hvis man interesserer sig videre i detaljer for forslaget fremkomst, at der er udgivet en større bog af Økonomiministeriet og Erhvervsministeriet omhandlende netop autoriseret markedsplads. Jeg tror faktisk ikke, at de med rette ville kunne fortjene de bemærkninger, som hr. Søren Kolstrup sendte med på forslagets rejse til udvalget, men det kan vi jo vende tilbage til.

Jeg skal takke for de positive bemærkninger, der er givet, og selvfølgelig stille mig til rådighed for besvarelse af de spørgsmål, der måtte være i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 75: Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, lov om radiokommunikation og tildeling af radiofrekvenser og lov om gravegang og ekspropriation m.v. til telekommunikationsformål. (Deregulering af tekniske krav til fællesantenneanlæg, typegodkendelse af radiokommunikationsudstyr, erstatningsfastsættelse ved skader på telekabler m.v).

Af forskningsministeren (Jan Trøjborg).
(Fremsat 29/10 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ole Hækkerup (S):

Det lovforslag, der her behandles, falder i tre dele.

Den første del handler om dereguleringen af de tekniske krav til fællesantenneanlæg. Det medfører, at fællesantenneanlæg bliver sidestillet med andre faste net, og denne sidestilling er så meget mere påkrævet, som udviklingen går i retning af mange forskellige anvendelsesmuligheder for faste net. Derfor passer en stor grad af detailregulering for enkelte net naturligvis dårligt med anvendelsen af net generelt i fremtiden.

Da de færreste kan forvente at besidde den fornødne tekniske indsigt og derfor vil kunne have vanskeligt ved at gennemskue de tekniske forhold samt eventuelle priser herfor, er det meget hensigtsmæssigt, at Telestyrelsen vil fremsætte en ikke bindende, men dog en hjælpende teknisk vejledning. Denne ændring fra direkte detailregulering til vejledning vil så til gengæld også betyde et bortfald af gebyrer for tilladelser.

Den anden del om typegodkendelser af radioanlæg betyder, at kriteriet for anerkendelse bliver det samme i de lande, der er med i det europæiske samarbejde herom. Anlæg anerkendt i Danmark kan markedsføres i andre lande og naturligvis omvendt. Hermed bliver de væsentligste radiotekniske standarder fælles. Markedsføringen bliver derfor lettere, og der vil ikke i fremtiden være ekstra udgifter forbundet med godkendelse.

Den tredje og sidste del omhandler ændringer af den nuværende regulering af grave-

adgang og ekspropriation til telekommunikationsformål. Der bliver tale om en sidestilling af forpagtere med private jordejere, for så vidt angår erstatningsansvarets omfang, og det er jo i sagens natur helt rimeligt, og derudover er der en mindre begrænsning af pligten til at tinglyse nedlæggelse af telekabler, for så vidt angår privat ejendom.

Samlet set er der således tale om en række mindre ændringer, der dog indebærer en lidt lettere administration og lidt færre gebyrer.

På den baggrund skal jeg anbefale forslaget.

Kristian Jensen (V):

Venstre ser meget positivt på lovforslaget, som vi anser for at være det første skridt på vejen til en hårdt tiltrængt oprydning på teleområdet. Utallige lappeløsninger har gjort området til en meget indviklet og uigennemsigtig jungle af love og rettelseslove. Derfor er det positivt, at forskningsministeren nu begynder en oprydning.

Venstre er glade for ophævelsen af reguleringen af fællesantenneanlæg, som tiden helt klart er løbet fra, et område, hvor der ikke længere er brug for, at det offentlige i den grad overtager ansvaret for køberen. Og vi mener, ligesom ministeren, at vejledningen til installatører på sigt bør være en brancheopgave.

Venstre er også enig med forskningsministeren i, at det kan være nødvendigt at beskytte forskellige radionet for uhensigtsmæssig udstråling og forstyrrelser. Man skal bare være opmærksom på, at denne regulering ikke ender med at blive et de facto-regelsæt, der er lige så retningsgivende som det nuværende regelsæt, men uden egentlig hjemmel i lovene.

I forbindelse med forslaget om Telestyrelsens kommende mulighed for at typegodkende teleudstyr, der ikke umiddelbart benyttes i Danmark, vil jeg gerne bede ministeren om at fortælle og redegøre for finansieringen for sådan en typegodkendelse. Er det en service over for danske virksomheder, eller bliver godkendelserne finansieret af de ansøgende virksomheder?

Venstre kan også fuldt ud tilslutte sig forslaget om at sidestille forpagtere med ejere af jord i forbindelse med skader på nedgravede telekabler. Vi vil godt have en uddybning af, hvordan ministeriet vil holde styr på de nedgravede kabler, hvis tinglysningen begrænses.

Når disse tre små områder er afklaret, så vil Venstre give sin fulde opbakning til lovforslaget.

Aage Frandsen (SF):

Teleområdet er jo et område, hvor vi er gået fra statsmonopol til et liberaliseret område. Det sidste har vi været tilhængere af, efter at man alligevel gik fra, at det var et statsligt område, til, at det blev et privat område.

Det, der også har været karakteristisk, er, at netop fordi man gik fra statsmonopol til et liberaliseret område, var det reguleret på den ene og den anden måde, og det viser netop, at man ikke kan overlade markedet til at have frit spil.

Det, vi så gør her, er – som vi synes er fornuftigt – stille og roligt, i det omfang det kan lade sig gøre, at gøre reglerne lidt mere smidige og undlade den detailregulering, som vi i første omgang mente var nødvendig.

Derfor kan vi støtte forslaget, fordi det er sådan, at vi ikke er tilhængere af nogen regel overhovedet, medmindre det er nødvendigt, og nogle af de regler, vi har haft her, har været for detaljerede. Derfor støtter vi forslaget.

Klaus Kjær (DF):

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er der tale om et samlet lovforslag, som indeholder forslag til ændringer af en række love på teleområdet.

Lovforslaget har tre hovedsigter, nemlig en deregulering af de tekniske krav til fællesantenneanlæg ved ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, en udbygning af Telestyrelsens muligheder for at typegodkende radio-kommunikationsudstyr og endelig nogle ændringer i lov om graveadgang og ekspropriation m.v., herunder om erstatningsbegrænsning og tinglysning.

Som sagt er der tale om et samlet lovforslag, som er nødvendiggjort af den teknologiske udvikling. Således har der på fællesantenneområdet gennem mange år været mange tekniske detailreguleringer, som ikke længere er holdbare, fordi der nu er mulighed for at etablere andre former for kabelbaseret telefonnet uden nogen form for teknisk regulering.

Fra EU's side er der fremsat kritik af de gældende regler, som Europa-Kommissionen mener udgør en teknisk handelshindring, og også af den årsag fremsættes forslaget om en total

deregulering af de tekniske krav på fællesantenneområdet.

Med lovforslaget er det hensigten i et vist omfang at erstatte den bindende regulering af, hvordan fællesantenneanlæg teknisk skal indrettes, med en ikkebindende vejledning.

Forslaget indebærer som sagt også Telestyrelsens mulighed for at typegodkende radioanlæg, som ikke aktuelt forudsættes anvendt her i Danmark, og med den foreslåede ændring vil Telestyrelsen få adgang til at typegodkende radioanlæg, uanset om de skal bruges her i landet eller ej. Ligesom forslaget indebærer, at tilsvarende typegodkendelser, som er foretaget af andre CEPT-lande, altså europæiske post- og teleorganisationslande, umiddelbart vil kunne markedsføres i Danmark uden en forudgående dansk typegodkendelse.

Endvidere indeholder lovforslaget regler om en begrænsning af erstatningsansvaret, f.eks. hvis en skadevolder kommer til at beskadige det offentlige telenet.

Endelig begrænses pligten til at tinglyse nedlagte telekabler med tilhørende udstyr, hvor disse nedlægges i privat ejendom.

Alt i alt ser det ud til at være et ganske fornuftigt og tidssvarende forslag, som forenkler og til en vis grad afbureaukratiserer brug af teleanlæg, og Dansk Folkeparti ser som udgangspunkt positivt på lovforslaget.

Ebbe Kalnæs (CD):

Ja, her er igen et ganske glimrende forslag, og indholdet i det afspejler jo klart den proces, vi er i gang med: liberaliseringen. Og jeg vil da gerne i den sammenhæng benytte lejligheden til at sige, at både ministeriet og forskningsministeren har arbejdet utrolig dejligt og pragmatisk med de her sager i det telepolitiske forlig, og det vil jeg gerne sige tak for, for jeg synes, der er god drift i de ting.

Søren Kolstrup (EL):

Det foreliggende lovforslag er sådan set meget logisk, for det er en del af en længerevarende proces, hvor man liberaliserer og deregulerer.

Og omkostningen herud er jo klar, nemlig at det demokratiske råderum bliver mindre. Enhedslisten kan ikke støtte det foreliggende forslag.

Der er i øvrigt en lille ting, vi undrer os over, og det er, hvorfor der ikke er nogen hørings-svar.

Kim Behnke (FP):

Udbredelsen af fællesantenneanlæg, teleinfrastruktur osv. går jo hurtigt i disse år, og derfor er lovforslagets intentioner om at deregulere, så der ikke skal være præcise lovbestemmelser, men Telestyrelsen i stedet kan udsende en generel vejledning, sådan at de, der påtænker at nedlægge disse kabler osv., har nogle retningslinjer at gå efter, en idé, som lige så godt kunne have groet i vores have, og derfor støtter vi selvfølgelig den del af forslaget.

Så er der spørgsmålet om typegodkendelse af radioanlæg, og dér har vi med stor interesse læst bemærkningerne, og vi er da enige i, at hvis man ønsker at få typegodkendt radiokommunikationsudstyr, som ikke nødvendigvis skal anvendes i Danmark, men som man gerne vil have lov til at eksportere, så skal den typegodkendelse være af en sådan karakter, at man umiddelbart derefter kan eksportere det til CEPT-landene. Så den del synes vi også er fornuftig.

Men man skriver jo ikke noget om, hvorvidt det modsatte gør sig gældende, og derfor vil vi spørge om det under udvalgsarbejdet.

Sidst der var problemer i den retning, var, da Folketinget meget bredt i maj 1996 besluttede, at lokalradiostationer skulle have lov til at forøge deres sendeeffekt fra 30 W til 160 W. Og mange af de stationer, der var hurtige til at få deres frekvensplaner på plads, tog så ud og købte det radiosendeudstyr, som var CEPT-godkendt, bl.a. fra Italien. Men da det pågældende udstyr så skulle opsættes i Danmark, krævede det en fornyet godkendelsesprocedure, og det kunne man ikke forstå, i og med at Danmark jo har tiltrådt CEPT-aftalerne.

Så hvis de bestemmelser, der nu lægges op til, skal betyde, at en dansk producent af det her udstyr frit skal kunne eksportere det til andre lande, må det omvendte også gøre sig gældende, nemlig at hvis en italiensk, engelsk, tysk, hollandsk, belgisk, eller hvordan det nu er, myndighed har godkendt og givet det nødvendige certifikat til radioudstyret, må det også umiddelbart kunne importeres, opsættes og bringes i anvendelse i Danmark, hvis det i øvrigt overholder gældende danske regler om anvendelsen.

Så med dette lille bitte forbehold, som måske blot er af teknisk karakter, støtter Fremskridtspartiet fuldt ud lovforslaget.

Tove Videbæk (KRF):

Dette lovforslag er et samlet forslag til en række love på teleområdet.

De tekniske krav til fællesantenneanlæg og typegodkendelserne er en nyttig beskyttelse af brugerne, som i mange tilfælde, især i de lokale antenneforeninger, ikke uden videre vil have den tekniske ekspertise ved hånden til at vurdere alle aspekter af nyt teknisk udstyr, som skal indkøbes til anlægget.

Der skal ikke herske tvivl om, at EU's krav til den danske lovgivning på dette område i visse situationer medfører en svagere beskyttelse af brugerne end hidtil, ganske enkelt fordi de danske krav har været skrappe end EU's. Vi mener dog, at i almindelighed vil EU's teleterminaldirektiv og EMC-direktiv yde en rimelig beskyttelse.

Mens vi således generelt finder lovforslaget acceptabelt, stiller vi os uforstående over for det forhold, som beskrives i bemærkningerne til lovforslaget på side 5: at Telestyrelsen i en overgangsperiode skal forestå udarbejdelse af vejledende tekniske retningslinjer.

I betragtning af de stigende gebyrer, som mange foretagender på radio- og tv-området betaler til Telestyrelsen for et arbejde, der ikke altid er særlig mærkbart eller synligt, bør der allerede for nærværende være økonomisk basis for et sådant vejledningsarbejde, og det skal vel at mærke være på permanent basis, så Telestyrelsen kan fungere som en slags national kvalitetskontrollant. Telestyrelsen vil kun på den måde kunne leve op til sit formål som brugernes ven og være til nytte, jævnfør indledningen.

Med disse bemærkninger går Kristeligt Folkeparti positivt ind i udvalgsarbejdet med dette lovforslag.

Forskningsministeren (Jan Trøjborg):

Jeg vil starte med at takke for en meget positiv tilslutning til hovedlinjerne og tankerne i forslaget. Og indledningsvis vil jeg takke for tilslutningen til dereguleringen, for så vidt angår teknisk godkendelse af fællesantenneanlæg. Jeg er meget glad for den brede opbakning til den del af forslaget, dereguleringsdelen.

Imidlertid er det min opfattelse, at det er det element i lovforslaget, som må vække bredest debat. Og der er ingen tvivl om, at der er en række antenneforeninger, som vil være meget opmærksomme på netop dette element, og som vil føle, at det er nødvendigt at få en grundig

diskussion med Folketingets Forskningsudvalg i forbindelse med den nye situation, de kommer i: at der ikke er nogen forhåndsgodkendelse af fællesantenneanlægs tekniske udstyr. Men jeg synes, det er en hensigtsmæssig måde at gennemføre dereguleringen på: at vi stiller nogle overordnede krav, og at det så er op til ejerne af fællesantenneanlæggene at gennemføre og implementere disse krav.

For så vidt angår hr. Kristian Jensens spørgsmål om, hvordan man holder styr på de nedgravede kabler, skal jeg blot sige, at jeg går ud fra, at det er helt normal praksis, at der foretages en erklæring, og at det forhåbentlig er indtegnet i deklARATIONEN, hvor disse kabler befinder sig.

Under alle omstændigheder vil man jo i en situation, hvor det er gået galt – og det er det, vi taler om her – opdage, hvor kablet befinder sig. Og det, vi gennemfører her, er så en ligestilling af forpagtere og landmænd, således at forpagtere ikke stilles i en erstatningsretlig situation, som er ringere end den begrænsede erstatning, som landmænd kan pådrage sig.

Dernæst til spørgsmålet om gebyr: Jeg går ud fra, at det er gebyrfinansieret at få afprøvet teknisk teknisk udstyr, og at det er gebyrfinansieret at få godkendt denne afprøvning, men det vil jeg svare nærmere på.

Ligeledes vil jeg naturligvis give et mere specifikt svar på hr. Kim Behnkes spørgsmål, som jo dybest set handler om, hvorvidt aftalestandarderne nu også gælder således, at hvis man producerer noget udstyr og får det godkendt i overensstemmelse med de internationale aftalestandarder, så kan man markedsføre det frit inden for hele markedet. Men det tror jeg vil egne sig meget godt til en skriftlig besvarelse, så vi får uddybet netop det forhold.

Til hr. Søren Kolstrup vil jeg sige, at jeg er lidt ked af bemærkningen om, at dette er en knægtelse af demokratiet i antenneforeningerne – jeg går ud fra, at det er det område, hr. Søren Kolstrup taler om – og jeg har lidt svært ved at se, at det bliver mindre demokratisk af, at man selv skal tage ansvar for at få etableret en udbygning eller vedligeholdelse af sit fællesantenneanlæg, end af, at man skal have det blåstemplet af Telestyrelsen.

Det har jeg svært ved at se bliver mindre demokratisk. Man kan sige, at det giver et lidt større ansvar til den demokratisk valgte forsamling, der driver antenneforeningen, men at

det bliver mindre demokratisk, har jeg svært ved at se.

Under alle omstændigheder vil jeg sige mange tak for modtagelsen af lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Forskningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 73: Forslag til lov om ændring af skattekontrolloven, kildeskatteloven, arbejdsmarkedsfondsloven, toldloven og en række afgiftslove. (Myndigheders adgang til privat ejendom uden retskendelse m.v.).

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 29/10 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Peter Vernersen (S):

Efter de hidtil gældende regler har told- og skattemyndighederne haft adgang til at foretage kontrol af virksomhedernes regnskaber på de områder, hvor virksomhederne administrerer skat og afgifter for staten.

Ved lovforslaget bringes det i overensstemmelse med de anvisninger, der fremkom efter den redegørelse, der blev afgivet til Folketingets Retsudvalg den 19. december 1996, og hvori Justitsministeriet udtaler, at såfremt der er et særligt behov for at have adgang til privat ejendom uden retskendelse, bør der gives en klar hjemmel hertil, og at anvendelsesområderne må afgrænses klart.

Det er en sådan hjemmel, skatteministeren beder om i det lovforslag, vi her har til behandling.

Det er naturligvis vigtigt, at det klart fremgår af loven, hvilke rettigheder myndighederne har, når det drejer sig om adgang til privat ejendom uden retskendelse. Men det er også klart, at det almindelige tilsyn med opkrævning af told og afgifter ikke skal forudsætte en retskendelse, idet domstolene ikke har noget grundlag for at efterprøve skattemyndighedernes skøn over kontrolbehovet.

Og da vi jo både i lovforslaget og i mange debatter her er inde på foreneligheden med grundlovens §§ 72 og 73 om boligens og ejendomsrettens ukrænkelighed, er det naturligvis vigtigt, at vi på det her meget følsomme område har klare retningslinjer, så der ikke kan være tvivl om lovligheden, når der foretages kontrol på de områder, hvor der opkræves skatter og afgifter.

Socialdemokratiet kan tilslutte sig lovforslaget, som vi finder er i orden.

Kristian Jensen (V):

Da partiets ordfører, hr. Peter Brixtofte, ikke er til stede, skal jeg redegøre for Venstres holdning:

Venstre kan dårligt tillade sig at være negativ over for fremsættelsen af dette lovforslag, idet lovforslaget er en udløber af den forespørgselsdebat, som Venstre rejste i 1996, og den retssikkerhedsdebat, som vi har været bannerfører for lige siden.

I landets vigtigste lov, som vi jo alle sammen herinde har skrevet under på at vi vil overholde, nemlig grundloven, sikrer § 72, der omhandler boligens ukrænkelighed, at borgerne har en garanti for, at der før myndighedernes adgang skal være en retskendelse dér, »hvor ingen lov hjemler en særegen undtagelse«.

Derfor er det glædeligt, at Skatteministeriet nu tager fat på opfordringen fra Justitsministeriet om at tage stilling til, om der er behov for at opretholde de enkelte bestemmelser herom, og, hvis dette findes nødvendigt, ved først givne lejlighed at søge disse affattet efter Justitsministeriets retningslinjer herom, således som Justitsministeriet engang skrev.

Allerhelst så Venstre, at disse muligheder begrænses yderligere, enten ved at nødvendigheden af besøgene revurderes, eller ved at domstolenes godkendelse af kontrolbesøgene sikres gennem en retskendelse.

Jeg finder ministeriets argumenter mod retskendelser temmelig tynde, især betragtningen om dommernes afvejning af behovet for kontrol